

Rödda Röstler

Debattforum för Vänsterpartiets Stockholmsföreningar okt 2020, nr 65

Ill: Klas Sandberg

Röda Röster nr 65

Röda Röster är en periodisk debattskrift som ges ut av Vänsterpartiet i Stockholm stad. Den publiceras enbart digitalt och distribueras via e - post. Signerade artiklar om såväl lokala som nationella och internationella frågor publiceras. Artikelförfattarna ansvarar helt för innehållet i texterna. Redaktionen ansvarar för att de texter som publiceras följer Vänsterpartiets grundläggande värderingar och hålls i en saklig och kamratlig ton.

Röda Röster distribueras via e-post den sista arbetsdagen varje månad. Kontakta distriktsexpeditionen storstockholm@vansterpartiet.se om du inte får tidningen. Här kan du hitta tidigare utgivna nummer av Röda Röster: <http://storstockholm.vansterpartiet.se/roda-roster/>

vansterpartiet.se/roda-roster/

Redaktionen består av Erik Andersson, Ellinor Hultman, Maria Ljuslin, Johan Norlin, Klas Sandberg, Monica Santa Cruz och Gergios Tsiroyannis.

Röda Rösters logotyp är skapad av Sydney Ankers.

Skicka din debatttext till redaktionen på roda.roster@vansterpartiet.se (max 3000 tecken inklusive blanksteg). Redaktionen tar gärna emot utkast att utveckla tillsammans med skribenten.

Redaktionen vill uppmana fler kvinnor att delta i debatten. I nr 65 är 3 av 6 texter skrivna av kvinnor.

Innehåll	
Röda Röster nr 65.....	2
Låt tusen röster höras.....	3
Har de nya 50-åringarna blivit de nya 90-åringarna?.....	4
Ann-Marie Strömberg	
När ska vi leverera några svar?	5
Bengt Sundell	
Nya röster i partiprogrammet.....	6
Maria Ljuslin	
Småbarnsföräldrar klagar på sprututbyte vid Sankt Göran	7
Katarina Håkansson	
Ohämmad brutalitet	8
Klas Sandberg	
Inga krusiduller.....	10
Erik Andersson	
Månadens citat.....	11

Låt tusen röster höras

Det är inte nödvändigt att alla i ett parti tycker precis likadant. Tvärtom! Ur olika ståndpunkter och perspektiv kan de allra mest spännande förslagen och politiken komma fram. Däremot behöver ett parti en levande debatt där de olika rösterna kan mötas och utvecklas tillsammans. En slags demokratisk infrastruktur som är helt livsnödvändig för att ett parti ska kunna utnyttja all den kraft som medlemmarnas olika bakgrunder och kunskaper innebär. Samtidigt som alla inte måste tycka lika behöver alla medlemmar ändå få möjlighet att läsa samma texter och ta del i samma diskussion.

Hur ett parti ska åstadkomma denna interndemokratiska struktur finns det många svar på. Röda Röster är ett sätt. Att alla medlemmar i olika partiföreningar i Stockholms stad har ett forum att få diskutera frågor som är angelägna för oss är helt nödvändigt för att hålla ihop som parti.

Det kan handla om vår politik i Stadshuset och hur vi som medlemmar kan påverka våra politiker, eller andra frågor som rör Stockholms stad där vi behöver föra diskussion mellan partiföreningarna. Det kan också handla om frågor som kan röra hela vårt länsdistrikt eller fackliga, feministiska, nationella och internationella frågor som en enskild medlem eller grupp av medlemmar anser borde lyftas och diskuteras. Kanske ur ett nytt perspektiv. Det ska även finnas plats för kritik mot partiets företrädare eller politiska linjer som partiet har drivit när behov för det uppstår.

Huvuddragen i vår politik beslutas på kongressen och i distriktens årskonferenser. Partilinjen ligger fast och som företrädare för Vänsterpartiet är det vänsterpolitik som gäller. Mellan kongresserna har våra företrädare friheten att förhandla och fatta de beslut som de anser är de bästa. Den ordningen måste finnas och respekteras i ett parti. Men för att förankra den förda politiken hos medlemmarna är den fria debatten viktig. Därför är ambitionen att våra politiker i Stockholm samt styrelseledamöter i distriktet och föreningarna ska ta tillvara på Röda Röster som ett viktigt interndemokratiskt forum och vara beredda på att svara på frågor och synpunkter från medlemmarna.

Men allra viktigast är att alla tusentals vanliga medlemmar känner kraften av att mötas i diskussionen och utveckla Stockholmsvänstern tillsammans.

Ill.: Klas Sandberg

Har de nya 50-åringarna blivit de nya 90-åringarna?

Före Corona kallades 70-åringar för de nya 50-åringarna. Och vi blir allt friskare högt upp i åren. Många 70+ är helt friska och både är och vill fortsätta vara aktiva samhällsmedborgare med ett rikt socialt liv. Højning av pensionsåldern har diskuterats. Det är också många gånger seniorerna som bär upp föreningslivet och i kulturlivet är det många gånger seniorer som är en stor andel av publiken.

Men vad har hänt nu? När Folkhälsomyndigheten bestämde att 70+ generellt skulle betraktas som en riskgrupp började en annan bild av 70+ målas upp med benäget bistånd av massmedia. 70+ framställs generellt som mycket gamla och mycket sköra. När 70+ nämns i TV visas bilder från äldreboenden där medelåldern brukar vara närmare 90 än 70.

Sverige har generellt mindre restriktioner med anledning av pandemin än övriga världen. Detta gäller dock inte 70+. I början av pandemin gick Folkhälsomyndigheten ut hårt. "70+ skall isoleras så mycket som möjligt". "Du som är 70+ skall inte ha några sociala kontakter alls och inte gå ut över huvud taget" för att ta några citat. En

föreställning spreds att 70+ inte kan sticka näsan utanför sin egen ytterdörr utan att riskera livet. 70+ skulle endast umgås med det egna hushållet - vet man om att hälften av alla hushåll i Stockholms stad är enpersonshushåll och att många av dessa är äldre? Sedan har rekommendationerna omformulerats, men skadan var då redan skedd och rädslan vida spridd.

Proffstyckare i massmedia

kommer med förslag om hur tillvaron kan underlättas och utgår därvid ifrån att alla 70+ har barn, barnbarn/nära och kära alla 70+ har tillgång till egen bil alla 70+ har tillgång till eget fritidshus/eget hus med trädgård

Inom politiken hindras 70+ från att delta och även från att sköta de uppdrag de valts till. Valda nämndemän i domstolar kallas inte till tjänstgöring och i de parlamentariska församlingarna begränsas deltagandet till ett minimiantal. Folkvalda parlamentariker i alla åldrar hindras därigenom från att sköta sina uppdrag. Denna begränsning i demokratin förväntas fortgå även under hösten 2020. Föreningslivet i övrigt klarar att genomföra möten med di-

gitala lösningar även med många deltagare, men inte de parlamentariska församlingarna och inte domstolarna.

Människan lever inte av bröd allena. De flesta 70+ har liksom yngre människor ett behov av att ha ett socialt liv, kunna vara aktiva samhällsmedborgare, kunna ta del av kultur och kunna röra sig ute i samhället och ute i naturen.

Ja, jag är medveten om att läkötet försämras med stigande ålder, men det som stör mig är förmyndandet och generaliserandet av att alla 70+ skall anses vara sköra och svaga och inte ha något annat existensberättigande än att vara mor- och farföräldrar. Och som lök på laxen förväntas de trivas med social isolering.

Folkhälsomyndigheten har skapat en ny ålderssvarv. På 70-årsdagen anses alla förvandlas till skröpliga åldringar som inte kan ta hand om sig själva. Vart tog "68 års generation" vägen?

Ann-Marie Strömberg
Frisk senior Vänsterpartiet Liljeholmen-
Hägersten

När ska vi leverera några svar?

Nu börjar ett mer sammanfattande diskussionsunderlag komma fram, innan Coronakommissionen börjar sitt arbete. Sveriges Coronastrategi tas upp i dagens arena 29 juli 2020 av Thomas Lindh, som vill balansera debatten. Lindh skriver "Flera partier håller även regeringen ansvarig för de höga dödstalen på äldreboendena.." Lindh nämner vänsterpartiet "Vänsterpartiets ledare Sjöstedt kritiserar regeringen för att vara 'otydlig', 'valhänt' och 'handfallen' när det gäller äldreboendena och testningen (intervju i Expressen 7 juni). I sakfrågorna om äldreboendena och testningen har Sjöstedt inget att tillföra. Det framstår som ett försök att vinna partipolitiska poäng genom att lättvindigt peka på regeringens ansvar utan att klargöra vilket ansvar som huvudmännen och privata utförare har för äldreomsorgen och testning. Sjöstedt svarar inte på vad Vänsterpartiet anser om Folkhälsomyndighetens strategi". Läs gärna debattartikeln. Vad är vårt svar?

Läs även DN Debatt 2 augusti 2020 "Grundlagen sätter ramarna för Sveriges Coronastrategi" där Lars Jonung och Joakim Nergelius skriver att grundlagen sätter ramarna för Coronapolitiken. De skriver att "Tre paragrafer i regeringsformen förklarar pandemipolitiken.." kapitel 2 i 8 § (fri- och rättigheterna) "Var och en är gentemot det allmänna skyddad mot frihetsberövanden. Den som är svensk medborgare är även i övrigt tillförsäkrad frihet att förflytta sig inom riket och lämna det". Vad är vårt svar?

I kapitel 12, 2 § tar upp statliga myndigheters självständighet. "Ingen myndighet, inte heller riksdagen eller en kommuns beslutande organ, får bestämma hur en förvaltningsmyndighet i ett särskilt fall ska besluta i ett ärende som rör myndighetsutövning mot en enskild eller mot en kommun eller som rör tillämpning av lag". Vad är vårt svar?

Den tredje paragrafen gäller självstyrelsen för kommuner och regioner, kapitel 14 paragraf 12 § "Kommunerna sköter lokala och regionala angelägenheter av allmänt intresse på den kommunala självstyrelsens grund". Som politiskt parti kan det vara lätt att ta till enkla lösningar. Redan nu innan Coronakommissionen kommit igång, borde vi diskutera hur vår linje ska bli. Det är ingen som har tagit upp tidigare i detta sammanhang vad grundlagen säger. Vad är vårt svar?

I RRR nr 64 skrev Ann Mari Engel Vita Bergen "Vi tillhör ingen" och "behöver vi påminna om att ålder också är en av de olagliga diskrimineringsgrunderna". Den åldersrike Owe Thörnqvist 91 år tar i DN den 6 juli "Du gamla du fria" till hjälp i kampen mot fördomar, stereotypa föreställningar som utgår från människors ålder. Så här följer några strofer:

*Där tronar och minglar, vår yngre elit
Vars smittsamma glädje är att svamla,
om livsstilar tufft marinerade i sprit
Med hänfull attityd emot oss gamla*

Men som tur är så är ju alla riksdagspartier numera SJUKVÅRDS- och ÄLDRE-OMSORGS partier av någon anledning. Kan det bero på att det är val om två år?

Bengt Sundell, V Liljeholmen - Hägersten

Nya röster ska sjunga i partiprogrammet

(För att parafrasera vår sammankallande i programkommissionen Hanna Cederin)

Runtom i landet har partiföreningar och medlemmar lagt ner stort engagemang inför kongressen och antagandet av det nya partiprogrammet.

Vilket syns på det stora antalet motioner på remissutkastet.

Erfarna och nyare medlemmar har gemensamt fått efterlängtrad fördjupad möjlighet att diskutera vår ideologiska kompass, röda tråd och vilka vägval vi bör ta framöver.

För inte minst nya medlemmar har möjligheten att påverka partiprogrammet och vägen framåt varit en stark och positiv kraft in i en växande rörelse.

Engagemanget tyder på hur levande vårt parti är och vad vi vill. Och inte vill.

Att pandemin har satt planeringen av årets kongress ur spel är högst förståeligt.

Mindre förståeligt är att vi föreslås vänta till 2024 för att diskutera och anta ett nytt partiprogram.

När vårt förra partiprogram antogs 2004

stod vi mitt uppe i en tid av globalisering och programmet var en produkt av sin tids ödesmättade frågor. Nu står vi mitt i en ny tid. En ljus era för socialismen om vi så vill. Där Vänsterpartiets politik efterfrågas av allt fler, vilket inte minst syns på ett ökat medlemsantal.

Allt fler kritiserar kapitalets intressen framför likvärdig skola, sjukvård, äldreomsorg, bostadspolitik och arbetsrätt.

Inte minst ställs kapitalet mot nödvändiga satsningar på klimatet. Vår tids ödesfråga.

Samtidigt domineras debatten helt av en höger med starka rasistiska undertoner hand i hand med öppen rasism och polariserande krafter.

Inför valet 2022 kommer vi ha en ny partiledare och ny partistyrelse. Vi kommer att stå i valstugorna och ta debatter, svara på frågor och mobilisera för att ta emot nya väljare.

Vi ska vara ett trovärdigt, relevant och aktuellt alternativ i valet.

En röst på oss ska vara en tydlig röst på löntagarkollektivet, ekonomisk jämlikhet, kvinnors rättigheter och ett löfte om att växla upp tempot i klimatfrågan. Samtidigt en tydlig röst mot klassklyftor, rasism och agendan från extremhögern.

Framförallt för oss medlemmar blir ett nytt partiprogram en viktig pusselbit i helheten när vi står i valstugorna. Istället för att ännu ett val behöva stå och debattera på sina ställen ett förlegat partiprogram med formuleringar svåra att försvara och med en avsaknad av en tydlig klimatpolitik.

Alternativet att anta vårt nya partiprogram tills efter kommande val känns som en missbedömning av partistyrelsen.

Låt oss anta det nya partiprogrammet på kongressen 2022 och med gott självförtroende stå redo och göra valet som kommer till vårt val.

Maria Ljuslin, V Älvsjö - Fruängen

Ill: Klas Sandberg

Småbarnsföräldrar klagar på sprututbyte vid Sankt Görans

Detta berör oss på Kungsholmen särskilt, för det är alltid så att service bör finnas (lokaliseras) i de mest tillgängliga delarna av staden. Och Kungsholmen och Sankt Görans sjukhus är lätta att nå med kollektiva transportmedel från olika delar av staden. En grupp småbarnsföräldrar klagar på att det finns förbrukade sprutor på barnens lekplatser kring Sprututbytet som finns lokaliserat vid Sankt Görans sjukhus, vid Psykakuten (se länk nedan).

Personer som drabbats av beroende kan inte dras över en kam. En del har möjlighet att ta ansvar för att sprutor inte återfinns i parker och på lekplatser men det är långt ifrån säkert att alla kan göra det. Mottagningen som sysslar med sprututbyte finns för att hjälpa vid beroende, men vad finns det för medel att motivera en drabbad att ta individuellt ansvar?

Orden "någon annanstans" är alltid problematiska. Det är det som föräldrarna säger, att det får visst finnas, men inte just här. Missbrukarna som nyttjar sprututbytet, personal på sprututbytet och andra beroendexperter anslutna till projektet borde tillfrågas om lösningen. Vi har försökt att nå den ansvarige per telefon för att de med sin kompetens ska bli en del av lösningen. Ännu

har vi inte lyckats få kontakt.

Artikeln i lokaltidningen belyser problematiken ifrån de som störs av sprutor i parken och som vill stänga ner alltihop och flytta kliniken till "en annan plats". Försök har gjorts på senare år med att lokalisera ytterligare ett sprututbyte på Söder (se länken nedan). Frågorna kan endast besvaras av de som är specialister på beroende. Det är nödvändigt att få med och beakta missbrukarnas eget perspektiv.

Frågorna som bör ställas är:

- Varför slängs sprutor i parken överhuvudtaget?"
- Får missbrukarna ta sin spruta inne på kliniken?
- Finns det inte tillräckligt med papperskorgar?
- Varför tror någon att det kan vara ok att slänga sprutor i en park?
- Fallerar stödet på tidigare stadium för att missbrukarna ska kunna bli av med sitt beroende?
- Finns det en dialog mellan den föräldragrupp som startats och de ansvariga för sprututbytet?
- Om så har skett men kliniken inte kan lämna förslag på lösning?
- Vem har det yttersta ansvaret för hur det fungerar?

- Vem har det slutliga ansvaret för att sprutor inte slängs i parken? Ligger det hos varje individ som är beroende?
- Behövs ökade öppettider? Behövs mer plats inom sjukhusets väggar?

Det vore oansvarigt av stadsdelen att inte lyssna på de medborgare som störs av problemet, därför menar vi att det finns en skyldighet att försöka engagera klinikkompetens så den kan komma med förslag på lösning. Frågan har besvarats i tidningen av en politiker från Stadshuset. Är det tillräckligt svar?

I den här staden ska vi inte ha "vi och dem" därför måste frågan debatteras så att alla förstår.

<https://www.mitti.se/nyheter/de-har-startat-upprop-for-ett-drogfritt-kungsholmen/lmtib!8972213/>

<https://www.mitti.se/nyheter/jonlund-lst-goran-ar-en-bra-plats-for-sprututbyte/lmtib!8973739/>

<https://www.mitti.se/nyheter/toppolitiker-na-flytta-sprututbytet-ar-inte-losningen/lmtic!8979677/>

Katarina Håkansson, V Kungsholmen

Ohämmad brutalitet

Sommaren 2020. Förutom Coronaepidemin har USA kreverat i protester mot polisbrutalitet

Statistiken är glasklar. Amerikansk polis skjuter och dödar långt fler medborgare än sina kollegor i andra industrialiserade västländer.

Och afroamerikaner drabbas hårdast. Polis är den främsta dödsorsaken bland svarta män. En av tusen kan räkna med att bli dödade under polisingripanden.

Då och då genom decenniernas lopp blir det en öppen skandal. Rodney King 1992 var EN skandal som utvecklades till kravaller efter att de polismän som misshandlade King frikänts, trots solklara videobevis.

Det KUNDE ha blivit början till reformer men efter ett tag återgick allt i det gamla vanliga. Polisförbund och konservativa politiker slöt leden kring kåren. Alltsammans sägs helt enkelt bero på några få ”bad apples”.

Några få rötägg.

Det finns vittnesmål som talar om raka motsatsen. Polismän som velat visa återhållsamhet, höja tröskeln för när man grep till våld, men ganska snart överröstade, och utkastade, av mindre hjärtstupna överordnade och kollegor. Givetvis finns det annat också. Det finns enskilda och hela kårer som arbetar korrekt. Men de stoppas ideligen av de djupt förskansade vänner av ”hårdare tag”.

Det finns en tysk general under andra världskriget som har något att säga om den saken.

•••

Han hette Johannes Blaskowitz och var född i Ostpreussen som son till protestantisk präst. Han tjänstgjorde i första världskriget, blev stabsofficer. Stannade kvar i den tyska Weimarrepublikens riksvärn och gjorde karriär som general. Blaskowitz ledde de tyska trupperna som besatte Österrike, Tjeckoslovakien. Han förde befäl över tyska 8 armén under invasionen av Polen. Hitler utsåg Blaskowitz till överbefälhavare för ockupationsstrupperna i Polen.

Ganska snart skar det sig mellan general Blaskowitz och hans Führer.

Detta var under andra världskrigets början. Det var före dödslägren och de industrialiserade massavrättningarna. ”Maskinen” väntade fortfarande på signaler uppifrån. Hur förväntades den bete sig? Återinförd disciplin, räfs och rättarting? Eller ”hårdare tag” mot den ockuperade polska civilbefolkningen?

General Blaskowitz sände in rapport efter rapport till ledningen i Berlin där han varnade för hur förhållandena urartade:

”När höga tjänstemän i SS och polisen uppmanar till övergrepp och lovprisar dem offentligt kommer inom kort bara de brutala styra. Med häpnadsväckande fart kommer män med samma sjuka läggning och karaktär att söka sig samman för att få utlopp för sina djuriska och patologiska instinkter som fallet är i Polen. Det finns inget sätt att hålla dem i schack eftersom de måste känna att de har officiell sanktion och är berättigade till alla övergrepp.

Det enda sättet att skydda sig från denna epidemi är att bringa de skyldiga och deras anhängare under militärt befäl och rättskipning.”

Nej, detta är inget försök att påskina att dagens USA är detsamma som det ockuperade Polen MEN man kan lära något om mekanismerna bakom brutaliseringen av arméer... eller poliskårer. Det är enkelt UPPMANA en armé [eller en poliskår] att ta till ”hårdare tag”. Kanske tänker man sig att det bara kommer att gälla ett tag och sedan kan man gå tillbaka till det gamla trevliga normala.

Det är en illusion. Som general Blaskowitz varnade: ganska omgående bildar rötäggen en stat i staten. Skyddar och befordrar andra rötägg. Etablerar nätverk med sympatiskt sinnade rötägg i ledningen. (Jämför gärna med Basebolligan i Stockholmspolisens.)

Och uppmuntran från den politiska ledningen är EXAKT vad rötäggen inom USA:s polisväsen genom årens lopp fått i rikligt mått.

Konservativa politiker har i årtal uppmanat till ”hårdare tag”. På sextioalet fick Ronald Reagan fart på sin karriär genom att släpp loss polisen mot studenter och hippies i Kalifornien. New Yorks borgmästare Michael Bloomberg babblade hurtfriskt att man skulle få ner brottslighet genom att översvämma minoritetens område med poliser som skulle gripa alla de såg, ”släng upp dem mot väggen och visitera dem”. ”Var inte för trevliga när ni griper folk” brölade president Trump inför jublande poliskonstaplar på Long Island.

Det var utan tvivel en kul grej att vräka ur sig inför en tacksam publik. Säkert inkasserade Trump en och annan extra applåd... av konstaplar som i värsta fall tog budskapet med sig ute i fältet.

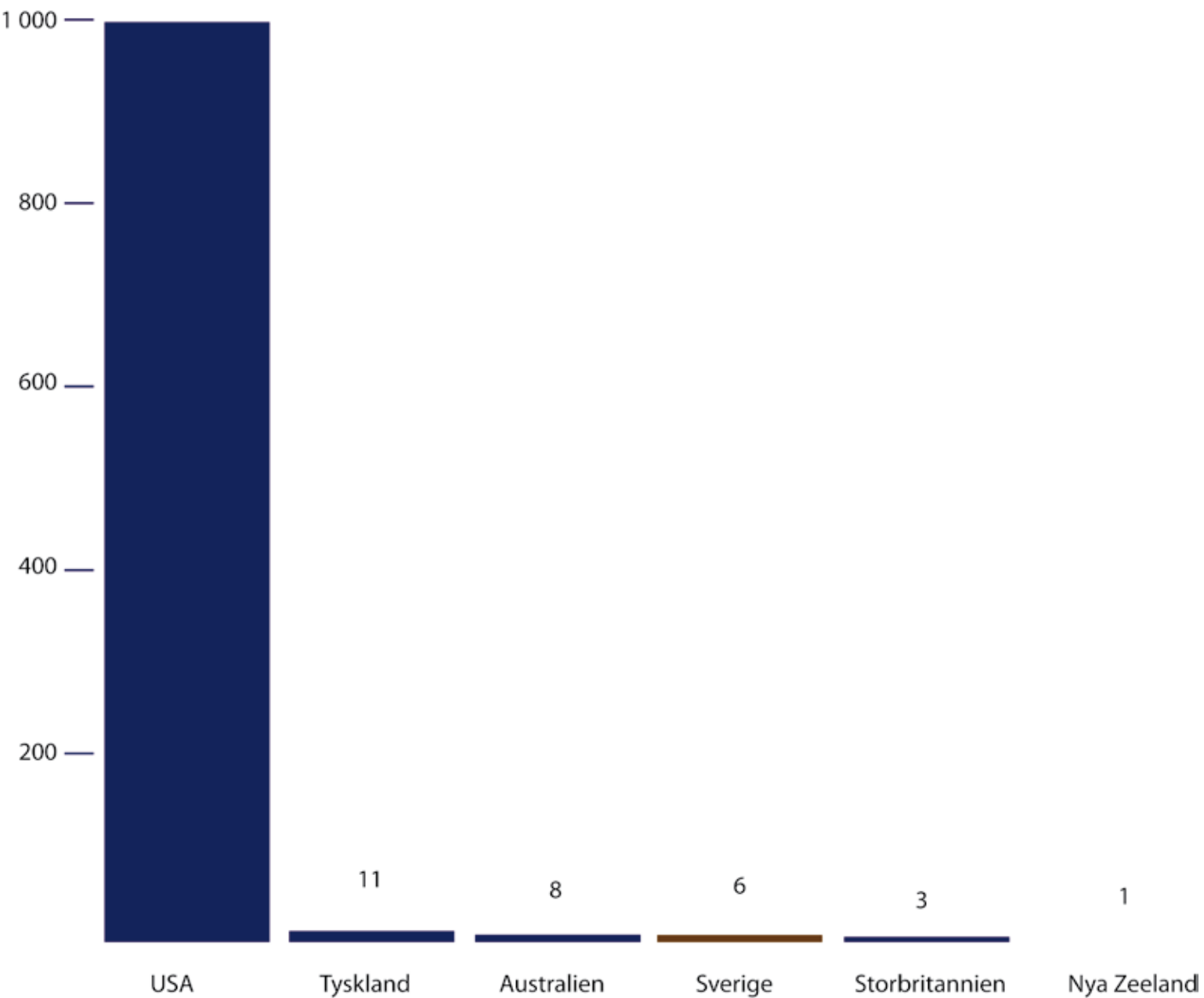
Lägg därtill att det hela tiden finns en snöd etnisk baktanke. Det är KNAPPAST vita medelklass människor som skulle ”slängas upp mot väggen”. Det var afroamerikaner och latins i fattiga områden. Man närmar sig samtidigt den punkt när ”höga tjänstemän i SS och polisen uppmanar till övergrepp och lovprisar dem offentligt” som Blaskowitz varnade för 1939.

•••

Efter en tid blev general Johannes Blaskowitz avsatt från sin post som tysk ÖB i Polen den 29 maj 1940. Hitler skummade över Blaskowitz ”frälsningsarmémentalitet” och att det daltades för mycket med ”undermänniskorna” i Polen. Ohämmad brutalitet var EXAKT vad ledningen önskade sig.

En svart tid kunde börja.

Klas Sandberg, V Enskede

Antalet dödade under polisingripanden 2017-2018

Källa: CNN

Generalen som lärde sig en del om brutalisering.

Johannes Blaskowitz 1883-1948

Inga krusiduller

Något som jag stör mig rätt mycket på är delar av vänsterns förkärlek för demagogi. Jag känner att det avspeglar ett folkförakt och en syn på att arbetarklassen måste ledas med hjälp av bröd och skådespel. Arbetarklassen som passiv konsument.

Det visar sig ibland när det framförs kritik mot korkade icke-argument, skandalrubriker från mindre nogräknade nättidningar, populistiska förslag om utökade öppettider på krogen, förbud mot offentlig finansiering av entartete konst m.m. m.m.

Som motargument framförs gärna att vänstern måste sluta vara så torr och faktoorienterad och istället vara mer "kaxiga", våga vara lite "populistiska" och "spontana" istället för "ängsliga". Jag är helt för att vänstern ska vara mindre ängslig, inte nästla in sig i för komplicerat språkbruk, tydligt konkretisera vad det är vi kämpar för osv. Och inte ta någon skit.

Men det är något helt annat än kor-

kad demagogi. Jag beundrar Bertolt Brechts strama och pedagogiska språk, utan krusiduller som kan sätta barriärer mellan oss och de som inte har gått med oss än. Men dess skönhet och ytterst dess effektivitet bygger på att det är sant - skönheten består i min bok av att Brechts språk så effektivt klär av lögnen och får sanningen att framträda med all önskvärd tydlighet.

Ytterst handlar detta om att arbetarklassens medvetna deltagande är förutsättningen för varje form av samhällsförändring i socialistisk riktning. Demagogi underminerar utvecklingen av medvetenheten och motverkar därför vår kamp.

Och folk är inte så korkade att de inte ser när nån försöker kränga dem propaganda eller när t.ex. en politiker med ansvar för ett specialområde brister i detaljkunskap om det (syftar nu inte på någon specifik person).

Om vi t.ex. ska prata om sjukvården eller skolan eller vad det än kan vara behöver vi ha koll på de konkreta detaljerna, och

det kräver bl.a. att vi har ambitiösa företrädare med bra medarbetare och inte minst en kunskapsörst och en lämplig grad av ödmjukhet i förhållande till partikamrater som jobbar inom området ifråga, som har en bra kommunikation med fackliga organisationer och andra rörelser.

För det räcker inte med allmänna paroller om "rättvisa", "välfärd" osv, utan vi behöver verkligen kunna våra grejer och förmå att vara konkreta. Där tror jag att vi också behöver jobba mer på basplanet och dra större nytta inte minst av partikamrater som jobbar på olika områden för att inte fastna på nivån av förenklad, ytlig propaganda. Jag menar inte att måla fan på väggen, det görs en massa bra saker, men jag tänker dels på fallgropar att undvika och dels på hur vi kan ytterligare utveckla det vi redan gör bra.

Erik Andersson, V Vantör

Ill: Klas Sandberg

Röda Rösterna

Månadens citat

-En krigsförklaring, om man ska uttrycka sig dramatiskt.

Gunnar Westin, facklig politisk sekreterare (V), om att Nordmark (S) deklarerat att LAS-utredningen blir lag om inte överenskommelse nås.

-Vi är övertygade om att det är hög tid att påminna både oss själva och våra motparter om vår kraft, också viktigt för att vi som rörelse kunna ta ansvaret för samhällsutvecklingen framöver.
Vänsterpartiets fackliga nätverk

-En investeringsplan på 2020-talet måste ta sig an större uppgifter än att bara öka tillväxten och få hjulen i rullning igen. Det ligger på vår generation att ställa om hela samhället för att klara klimatet. Det är mycket konkret – Sverige behöver byggas om.

Ulla Andersson & Nooshi Dadgostar, DN Debatt

Jensen och mjukisbyxan. Nej, det är inte titeln på en dansk fars – det är vad som åsamkade den senaste skamsköljningen över att vi tillåter friskolekoncerner som Jensen att existera i det svenska samhället.

Anna Herdy, Flamman

-Det är allvar nu. Skolan och socialtjänsten i utsatta områden kan inte fortsätta gå på knäna samtidigt som skatterna sänks och rut-bidragen höjs för de redan rika.

Clara Lindblom, Rashid Mohammed, Alexandra Mattsson Åkerström, Niklas Thorén, SvD Debatt

Bild: Bengt-Olof Lindbergh